

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K.**, bývajúceho v Bratislave, T. č. X., zastúpeného advokátskou kanceláriou F., s.r.o. so sídlom v Bratislave, R., IČO: X., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná N., so sídlom v Bratislave, I., IČO: X., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 188/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26.. augusta 2015 sp. zn. 2 Co 667/2014, 2 Co 668/2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. augusta 2015 sp. zn. 2 Co 667/2014, 2 Co 668/2014 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 10. júna 2014, č.k. 15 C 188/2011-269, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo 16. júla 2014, č. k. 15 C 188/2011-300 **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 10. júna 2014, č.k. 15 C 188/2011-269 rozhodol tak, že návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol, návrh žalobcu vo veci samej zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z toho, že žalobca sa voči žalovanej domáhal zaplata sumy 45 146,05 € s príslušenstvom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalobkyne. Podľa názoru súdu však žalobca nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle § 9 citovaného zákona, na vyvodenie ktorej je potrebné kumulatívne splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, keď nepreukázal

už prvú z podmienok, a to nesprávny úradný postup. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa stal členom družstva P. (ďalej len „družstvo“) s členským vkladom, avšak na jeho rozhodnutie o vystúpení z družstva, mu zaniklo členstvo a tým aj právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume, predstavujúcej vyššie uvedenú vzniknutú škodu. Družstvo na zhodnocovanie peňažných prostriedkov v rámci Projektu investície používalo spoločnosť C., o.c.p. ako výhradného obchodníka z cennými papiermi, nad ktorým vykonávala dohľad N. v zmysle zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch s povolením do 1.3.2011. Obchodník s cennými papiermi skončil spoluprácu k 30.4.2010, pričom neodovzdal zverenú finančnú prostriedky a ani portfólio cenných papierov a žalobcovi vyrovnávací podiel nebol vyplatený. Žalobca si prihlásil pohľadávku formou prihlášky v konkurze, ktorý bol na družstvo ako úpadcu vyhlásený uznesením Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2011 sp. zn. 3K 95/2010. Pohľadávka však bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá a žalobca sa obrátil incidenčnou žalobou na určenie oprávnenosti pohľadávky, konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 56/2011 nie je právoplatne skončené. Podľa názoru súdu v danom štádiu konania žalobca nepreukázal vznik škody. V tomto smere poukázal na ustálenú súdnu judikatúru (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cz 110/84), podľa ktorej ak má žalobca pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu a tým ani predpoklad existencie škody. Preto sa žalobca musí domáhať vyplatenia pohľadávky voči družstvu, ktoré je vo vzťahu k nemu v pozícii dlžníka/povinného, resp. osoby, ktorá je povinná žalobcovi vydať získaný prospech v podobe vyrovnacieho podielu resp. vyplatenia zmenky. Vzhľadom na uvedené okolnosti nemohol súd v rozhodnom čase ustáliť, či a najmä v akej výške jej vznikla škoda a návrh o náhradu škody je možné považovať za predčasne podaný. Žalobca rovnako v konaní nesprávny úradný postup orgánu štátu spoľahlivo nepreukázal, že mu škoda vznikla v príčinnej súvislosti s nepravým úradným postupom štátneho orgánu. N. až od účinnosti zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch od 01.06.2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. N. nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nakoľko by konala v rozpore s článkom 2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v rozpore s ustanovením zákona č. 566/1992 Zb. o N., so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako aj zákonom č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Zistené nedostatky N. prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu družstva dňa 24.8.2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu. Nakoľko nemohla v tom období pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržanie Prospektu podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z.. Z hore uvedených dôvodov je prípadný nesprávny úradný postup N. vyplývajúci z dohľadu nad Obchodníkom s CP v danom prípade právne irelevantný, pretože na strane žalobcu nedošlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom N. spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad Obchodníkom s CP, preto sa súd takýmto prípadným nesprávnym úradným postupom ani nezaoberal. Štát nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má družstvo autonómne postavenie. Žalobca ako člen družstva mohol uplatniť svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolovať činnosť družstva jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a nepreukázal, že počas členstva v družstve realizoval svoje oprávnenia aktívne zasahovať na činnosti družstva za účelom odvrátenia hroziacej škody. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 16. júla 2014, č. k. 15 C 188/2011-300 za podané odvolanie voči predmetnému rozsudku, žalobcovi uložil zaplatiť súdny poplatok 20 eur (položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb.).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. augusta 2015 sp. zn. 2 Co 667/2014, 2 Co 668/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (zamietajúcej voči návrhu na náhradu škody) potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., uznesenie súdu prvého stupňa (o uložení súdneho poplatku za odvolanie) potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, že žalobca nepreukázal základný predpoklad pre založenie objektívneho zodpovednostného vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Stotožnil sa aj so záverom, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany žalovanej pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva z konkrétne a podrobne uvedených dôvodov, na ktoré poukázal pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca si svoju pohľadávku uplatnil v konkurznom konaní, ale žiadna škoda mu zatiaľ nemohla vzniknúť. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému rozhodnutiu poukázal na dôvody uvedené

súdom prvého stupňa. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Za správne považoval aj rozhodnutie (uznesenie) súdu prvého stupňa o súdnom poplatku za odvolanie. Uviedol, že konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. septembra 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Napriek tomu je navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Odvolací súd poukázal na § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak je sadzba poplatku stanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. To znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť súdny poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Toto však podal 6. februára 2014, teda odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 286/2012 Z. z. , ktorým bol vypustený § 4 ods. 1 písm. k/ , podľa ktorého konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je oslobodené od súdnych poplatkov. Teda od 1. októbra 2012 toto konanie od súdnych poplatkov oslobodené nie je. Za správne považoval tiež rozhodnutie (uznesenie) súdu prvého stupňa o súdnom poplatku za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. Na povinnosť platiť súdny poplatok poukázal na vyššie uvedené odôvodnenie a preto táto námietka bola neopodstatnená.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že mu súdmi bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Podľa jeho názoru súdy rozhodli vecne nesprávne, svojvoľne, arbitrárne a ich rozhodnutia nie sú dostatočne presvedčivé a preskúmateľné, čo zakladá inú vadu konania (R 111/1998) v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Postupovali formalisticky tak, že zohľadnili iba judikatúru, ktorú považovali za vhodnú, ale inú – rovnako dôležitú judikatúru nespomenuli. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnych skutkových zisteniach a nevychádza z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností. Prvostupňový aj odvolací súd dospeli k nesprávnemu právnomu záveru, že N. neporušila ustanovenia zákonov č. 566/1992 Zb., č. 566/2001 Z.z. a č. 747/2004 Z.z., resp. že riadne vykonávala bankový dohľad. Zopakujúc dôvody, uplatňované už skôr, žalobca vyslovil presvedčenie, že finančná ujma, ktorá mu vznikla, je výsledkom zanedbania povinností orgánu bankového dohľadu a podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nesie zodpovednosť za ňu štát. Žalobca v konaní dostatočne preukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu v zmysle uvedeného zákona, preto jeho žalobe malo byť vyhovené. Doterajší priebeh

súbežného konkurzného konania nasvedčuje tomu, že pohľadávka žalobcu nebude môcť byť uspokojená. V súvislosti s tým tiež zopakoval, že samo prebiehajúce konkurzné konanie nevyklučuje, aby sa veriteľ samostatnou žalobou domáhal náhrady škody voči štátu v inom súdnom konaní. Navyše, podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nie je bezúspešné uplatnenie pohľadávky veriteľa v konkurznom konaní. Potvrdzujúce uznesenie o poplatkovej povinnosti označil za priečiace sa zákonu. Súdny mu vyrubili súdny poplatok, ktorý mu nemal byť vyrubený a tým mu odňali možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Žiadal preto napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu označila dovolacie námietky žalobcu za nedôvodné, rozhodnutia súdov za vecne správne a navrhla dovolanie „zamietnuť“ alebo „odmietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolania smerujú proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

K dovolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2014 sp.zn. 6 Co 299/2014:

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

V zmysle § 241 ods. 2 OSP môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 OSP, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale aj v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 OSP) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 OSP a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebným, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z obsahu spisu vyplýva, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na

presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu beobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom príbehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť obopznámiť sa s ním, ak bolo rozmulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (viď č.l. 285 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná (č.l. 305 spisu), žalobca ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručil.

Dovolací súd teda prihliadol na vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá sa vyskytla v štádiu odvolacieho konania v podobe nedoručenia vyjadrenia žalovanej k odvolaniu žalobcu.

Pretože odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom znamenajúce porušenie práv na spravodlivý proces zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť, dovolací súd podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. Úlohou odvolacieho súdu bude doručiť vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu a až po vykonaní tohto procesného úkonu bude možné pokračovať v odvolacom konaní.

K dovolaniu proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 3. júna 2014 č.k. 25 C 66/2012-199, dovolací súd uvádza, že tento výrok, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia (por. § 223 O.s.p.). Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie žalobcu nesmeruje proti uzneseniu, ktoré je uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Vzhľadom na vyššie uvedené by prípustnosť dovolania žalobcu zakladalo, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca tvrdí, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Judikatúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady (por. R 50/1997). O tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde – v danom prípade nebolo konanie zastavené. Napadnutým uznesením bolo potvrdené uznesenie o vyrubení súdneho poplatku. Samotným vyrubením súdneho poplatku sa však účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ žalobca tvrdí, že so zreteľom na ním opisované okolnosti mu bol vyrubený súdny poplatok v situácii, v ktorej mu nemal byť vyrubený, z rozhodujúceho – obsahového – hľadiska namieta, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (por. tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26./2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že v konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2015 sp.zn. 9 Co 535/2015 (tej časti, ktorá sa týka poplatkovej povinnosti žalobcu) podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V konečnom rozhodnutí o veci rozhodne odvolací súd aj o trovách tohto dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. marca 2016

JUDr. Oľga T r n k o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.